

LBRIS

We know
books

CUVÂNT-ÎNAINTE DE LA CHICKEN HOUSE

În acest roman de război captivant, o familie locuiește într-un far de pe coasta Angliei, sub amenințarea invaziei. Adevăruri ascunse, răsturnări de situație și revelații m-au ținut cu sufletul la gură și dornic să aflu mai multe pe toată durata lecturii. În cele din urmă, protagoniștii se confruntă cu o alegere ce *părea* imposibilă – familia sau patria? (Tu ce ai alege?) Și asta nu e tot. Intervin forțe mistice care le vor influența destinul... Este o lume a destinului, a familiei, a mitului și a aventurii – crezi că ai suficient curaj să o descoperi?

BARRY CUNNINGHAM
EDITOR

Lucy Strange

Castelul de la malul mării

LBRIS

We know
books

*Pentru James
și pentru Freddie – minunea noastră*

PROLOG

Coasta sud-estică a Angliei
Toamna anului 1931

Eram micuță când tata ne-a spus pentru prima dată legenda lui Wyrm și a Pietrelor. De Halloween, ne-a dus la pietrele drepte de pe vârful stâncii să jucăm snapdragon¹ și să spunem povești cu fantome. A fost ideea surorii mele mai mari, Magda, și am fost extrem de încântate că tata a fost de acord. Am cărat cu mare grijă castronul cu stafidele îmbibate în coniac de la cabană, în timp ce tata îmi lumina drumul cu un felinar. Mags tropăia voioasă în urma noastră, îmbătată de aerul serii și bucuroasă că avea voie să iasă afară după lăsarea întunericului. Probabil că nu trecuse mult de ora cinei, însă aveam senzația că era cel puțin miezul nopții – *ora vrăjitoarelor*. În întuneric, umbrele dansau ca niște fantome.

Ne-am înfășurat cu pături, lipindu-ne una de alta pe vârful stâncii, unde cele patru pietre verticale se conturau

¹ Snapdragon era un joc la modă în secolul al XIX-lea. Era nevoie de un bol, stafide și brandy. Stafidele se puneau în bol, erau acoperite de brandy și li se dădea foc. Jucătorii trebuiau să scoată stafidele în flăcări din bol și să le stingă în gură. (n.tr.)

în jurul nostru în întuneric. Tata a aprins coniacul din castronul snapdragon, iar flăcările licăreau amenințător, desenând umbre pe fața noastră. Nu am mai jucat jocul acela până atunci. Tatăl și sora mea au început să se le-gene în față și în spate, zâmbind și scandând: „Țac! Pac! Dragonul!” Și scoteau stafidele aprinse din flăcări. Nu recunoșteam aceste creaturi bizare de coșmar ce rosteau incantația. Simțeam o oarecare frică de ele. După ce am prins ritmul incantației, am intrat și eu în jocul lor, ciu-pind stafidele printre flăcările ciudate albastre și înfule-cându-le fierbinți.

*Cu limba lui albastră și plescăitoare,
Pe mulți îi va-nțepa!
Țac! Pac! Dragonul!*

Când s-a terminat jocul, când flăcările s-au micșorat și fețele noastre erau luminate doar de felinar, tata a înce-put să ne spună povestea pietrelor drepte.

– Odată, demult, a început el, cu fața serioasă lumi-nată atât de slab încât semăna cu un craniu, pe coasta aceasta coborâse o ceață groasă. Nu era bine pentru pes-cari și pentru familiile lor, fiindcă nu mai era chip să pes-cuiască atât timp cât ceața nu dispărea, însă era și mai rău pentru familiile celor de la bordul *Aurorei*. *Aurora* ple-case în larg dimineața devreme, înainte să se instaleze ceața, și nu se întorsese încă.

La bordul vasului *Aurora* erau patru bărbați și fiecare dintre ei avea câte o fiică. În fiecare seară, fetele au urcat, ținându-se de mână, pe poteca ce pornea din port până în vârful acestei stânci, pentru a aprinde focul de semna-lizare, pe care îl țineau aprins pe toată durata nopților

friguroase. Ele sperau ca, în cazul în care *Aurora* plutea rătăcită prin ceață, flăcările strălucitoare să o ajute să ajungă la mal. După a patra seară, toți ceilalți săteni renunțaseră să mai spere. Spuneau că *Aurora* trebuie să fi fost înghițită de Wyrm, acea vicleană dună de nisip as-cunsă în umbra falnicelor stânci. Wyrm fusese responsa-bilă de naufragiul a sute de ambarcațiuni de-a lungul secolelor și tânjea după o nouă victimă.

Însă fetele mai aveau o ultimă speranță. Ca de obicei, în acea seară, și-au croit drum spre vârful stâncii ținându-se de mână. Au aprins focul, au avut grijă să nu se stingă, au stat, au privit și au așteptat ca tații lor să se întoarcă, însă în acea seară fetele nu s-au mai întors acasă.

Rămase aici în întuneric, exact în locul în care stăm noi acum, fetele i-au cântat mării un cântec special. Cel mai frumos și mai trist cântec din câte existau. Era un cântec despre dragoste, fidelitate și sacrificiu, promițându-i mării cea mai deosebită ofrandă dacă *Aurora* avea să se întoarcă în siguranță în port. Au cântat neîncetat până când au văzut că ceața se împrăștie. Și au continuat să cânte.

Peste puțin timp, s-au ivit zorile și fetele s-au ridicat în picioare, ținându-se de mână, în timp ce întunericul dis-părea și soarele se ridica încet deasupra mării. Rochiile lor albe se umflau precum niște pânze de corabie în prima briză care binecuvânta țărmlul după patru zile și nopți lungi de absență. Pe valurile cenușii părea să se vadă plutind o barcă mică, și fetele au știut că era *Aurora*. Au continuat să cânte, dar de data aceasta de bucurie, vă-zând barca apropiindu-se de port.

Wyrm se agita în apă. O adusese pe *Aurora* înapoi, dar era nervoasă, flămândă și se simțea înșelată. Așa că și-a revendicat ofranda pe care i-o promisese fetele: le-a

luat sufletele. Tentaculele ceții s-au ridicat de la suprafața mării, cățărându-se pe marginile stâncii în inimile fetelor. Când soarele s-a ridicat deasupra apei strălucitoare, cele patru fiice s-au transformat în stane de piatră.

Un fior puternic m-a făcut să tremur. M-am simțit ciudat și cuprinsă de groază. M-am uitat la Mags și mi-am dat seama că și ea încremenise cu gura căscată. Pentru o clipă, m-am gândit că poate a fost și ea transformată în piatră, însă apoi a clipit și a înghițit. Tata nu s-a oprit din vorbit, cu toate că vocea i s-a înmuiat foarte mult, ajungând să șoptească.

– Se spune că Fiicele de Piatră stau aici pe culmea stâncii pentru a-i avertiza pe cei care navighează în aceste ape periculoase. Dacă închizi ochii și ascuți cu mare atenție, s-ar putea să auzi cântecul lor duios, trist și fantomatic...

În timp ce tata ne spunea povestea, s-a ridicat o ceață ale cărei tentaculele s-au întins până la stâncă. Eram conștientă de prezența celor patru pietre ce ne înconjurau, veghindu-ne. Aproape că le puteam auzi respirând. Îmi simțeam inima bătând cu putere. Am auzit un cântec șoptit, suav, ca susurul spumei mării peste pietricele, sau foșnetul unei rochii lungi și albe provocat de briza mării.

Pentru tatăl și sora mea, legenda lui Wyrn și a Pietrelor rămânea doar o legendă învăluită în ceața secolelor trecute. Însă pentru mine însemna altceva. Din momentul în care am auzit-o pentru prima dată, mi-am dat seama că dincolo de poveste se ascunde mult mai mult. Mi-am dat seama de asta când am simțit frigul până în măduva oaselor și pielea de găină. Am știut că magia ancestrală a stâncilor noastre era reală și că destinul meu era cumva să fac parte din legendă.

PARTEA ÎNTÂI

Toamna anului 1939

I

În prima zi de război, Mags s-a întors acasă cu buza spartă. De asemenea, avea un ochi umflat care urma să fie înconjurat de o vânătaie mare de culoarea prunei. Avea pumnii roșii și juliți.

– Ce s-a întâmplat, Mags? am strigat eu îngrozită. Vre-una dintre fetele de la școală?

Însă sora mea m-a ignorat și a dat buzna în casă intrând pe ușa de la bucătărie.

Mags este o persoană foarte pătimașă. Viața cu ea e ca și cum ai fi într-o mică tornadă, însă cu tot temperamentul ei sălbatic, nu mai fusese implicată într-o bătaie ade-vărată până atunci. Mutti a convins-o să se așeze la masa din bucătărie. Apoi i-a spălat cu grijă ochiul, buza și articulațiile degetelor cu apă caldută și extract de hamamelis.

Am rămas în dreptul ușii și m-am mulțumit să le privesc.

– Magda, spune-mi, te rog, cine ți-a făcut asta? a întrebat-o mama.

– Chiar nu contează cine, a mormăit Mags. Putea fi oricare dintre ei. Toți spuneau același lucru.

– Ce? Ce spuneau?

Însă Mags doar a răsuflat tremurând și a amuțit.

Am văzut cum ochii lui Mutti s-au umplut de lacrimi. A clipit pentru a le îndepărta, apoi și-a șters mâinile de șorț și s-a întors la gătit. Și-a îndepărtat părul de pe față cu antebrațul și s-a apucat să toace repede o ceapă. Mă întrebam dacă era cu adevărat nevoie să facă asta pentru cină, sau doar căuta un pretext pentru a-și lăsa lacrimile să curgă.

Tata a luat-o pe Mags afară, în timp ce în grădina se întuneca, iar eu am mers după ei. Am luat stropitoarea și m-am prefăcut ocupată cu îngrijitul zarzavaturilor.

Mags și tata stăteau lângă gard la capătul grădinii și vorbeau încet, sau mai degrabă tata vorbea încet, iar Mags stătea cu ochii pironiți în pământ și brațele încrucișate la piept. Lovea iarba cu vârful pantofului. După o vreme, am auzit-o spunându-i tatei:

– Tu nu i-ai auzit, tati! Nu ai auzit ce spuneau despre Mutti!

Trebuie să precizez ceva despre familia mea și în special despre Mutti, și anume de ce îi spunem Mutti și nu mami sau mamă. Mutti s-a născut în Germania, dar a crescut aici. Germana e limba ei maternă și ne-a învățat și pe noi să o vorbim. *Mutter* înseamnă „mamă“ în germană. Pentru noi nu a fost important niciodată faptul că Mutti s-a născut în Germania, ni se părea ceva normal, la fel ca faptul că noi locuiam într-un far, dar acum, după ce a început războiul, se pare că alți oameni consideră acest lucru foarte important.

Mutti ne-a chemat pe toți la cină, iar noi ne-am așezat în liniște în jurul mesei. Mags și-a pipăit cu degetul colțul

buzei ca să vadă dacă mai sângera. Nu era o cină obișnuită. Se simțea o tensiune între noi. Conversația neîncheiată dintre tata și Mags a creat o atmosferă încordată și gata să explodeze, ca un pistol care era armat, dar cu care nu se trăsesese încă.

Sora mea ținea în poală o carte de la bibliotecă, *Essential Motor Boat Maintenance*¹, însă nu părea concentrată în timp ce dădea paginile.

Tata și-a mutat scaunul mai aproape de Mags și s-a aplecat spre ea puțin. Mags părea interesată de schema unei elice. Eu și Mutti ne prefăceam că ne vedem de cină. Mags se uita încruntată pe carte, refuzând să-l privească pe tata.

– Ești prea mare ca să te mai iei la bătaie pe terenul de joacă, Magda, a spus el. Ai aproape 16 ani.

Apoi a oftat și a continuat cu o voce mai blândă.

– Încearcă să lași de la tine, Mags. Data viitoare când îți vor spune ceva ce nu-ți place, încearcă să ignori.

Mags nu a spus nimic.

– Ai această opțiune, a continuat el. Nu trebuie neapărat să reacționezi.

– Ai dreptate, tată, a răspuns Mags în cele din urmă, închizând cartea și privindu-l fix în ochi. Am o opțiune.

Și conversația s-a terminat.

După cină, Mags s-a închis în dormitorul nostru. A vrut să fie singură, așa că mi-am luat blocul de desen și am urcat în turnul farului. *Poate că voi desena apusul*, m-am gândit. În acea seară, erau niște nori negri în zigzaguri spectaculoși, minunați, pe fondul roșiatic al cerului.

¹ Instrucțiuni de bază pentru întreținerea ambarcațiunilor cu motor (în lb. eng. în orig.) (n.r.)

Din turnul farului nostru se puteau vedea Fiicele de Piatră. De fapt, aveai senzația că poți vedea toată lumea de acolo, de sus. Într-o zi senină, puteai să vezi conturul coastei franceze de dincolo de Canalul adânc și imens. Portul se află jos în dreapta, iar satul nostru, Stonegate, este ascuns în spatele acestuia, la adăpostul stâncilor. Pe timp de reflux, se poate observa Dragon Bay, acea plajă lungă, îngustă și nisipoasă de dedesubtul stâncii calcaroase sudice ce se întinde de aici până la Dover. Dacă te întorci și privești în direcția opusă, vezi terenurile agricole engleze care se întind ca o enormă cuvertură cusută din petice verzi și aurii, sute de terenuri cu forme ciudate, cusute unele de altele cu garduri vii și păduri întunecate. În jurul bisericilor cu clopotnițe se îngrămădesc casele, care par agățate de șoseaua care traversează câmpiile ca un fir de ață.

Datorită ferestrelor care înconjoară camera turnului, te poți învârti la nesfârșit pentru a vedea succesiv marea, câmpiile, marea, câmpiile, până când acestea devin o pată verde-albăstruie și trebuie să te așezi.

Dacă ieși pe ușă și mergi pe cărare și ești destul de curajos să te uiți în jos, poți vedea pietrele de la baza farului. Acolo, vântul bate aproape întotdeauna cu putere, chiar și vara. Cele patru pietre înconjoară partea dinspre mare a farului ca jumătatea unui imens cadran de ceas ascuns în vegetația de pe vârful stâncii. Cred că pietrele sunt motivul principal pentru care farul nostru s-a numit dintotdeauna „Castelul”. De la o oarecare distanță, Fiicele de Piatră par a fi niște contraforturi sau turnuri de veghe, sau chiar niște santinele de piatră cu fața spre mare și spre furtuni, veghind asupra inamicilor.

Întotdeauna mi-a plăcut că erau exact patru pietre, una pentru fiecare membru din familia noastră – Muti și tata,

Mags și eu. Simetria mă încânta, fiecare dintre noi avea piatra lui. Cea mai mică dintre ele era a mea, mai spre stânga, ascuțită la vârf precum un diamant. Când eram mici, eu și Mags ne imaginam că pietrele erau niște munți pe care trebuia să ne cățărăm sau insule în marea plină de prădători și ne foloseam de frânghii, pietre și bucăți de lemn pentru a trece de la una la alta printre dinții prădătorilor. Îmi aduc aminte cum Mags își confecționase o sabie cu care tăia tentaculele ce se răsuceau în jurul picioarelor mele și mă trăgeau în abisul negru de cerneală al mării... Tata ne spunea să fim atente. Spunea că pietrele sunt niște megaliti ce rezistau de mii de ani acolo și, dacă voiam să mai reziste încă o mie de ani, nu ar fi trebuit să ne cățărăm pe ele.

Tata ne spunea că experții în megaliti aveau tot felul de teorii legate de pietrele acelea, teorii ce aveau de-a face cu druizii, și cu ritualurile lor, și cu solstițiul de vară. Erău de părere că pietrele proveneau din alte părți ale Angliei sau chiar din Franța, că nu sunt roci din partea locului, fiindcă stâncile noastre sunt calcaroase, iar acestea strălucesc datorită granitului.

În multe după-amiezi de vară, trăgeam un pui de somn pe iarba înaltă dintre pietre. Stăteam tolănită acolo ore întregi, ascultând cântecul de leagăn al mării și privind cum se întuneca cerul. Mags nu mă crede, dar eu le-am auzit cântând în zorile întunecate și nemișcate, când soarele se luptă să se ridice din unduirile apei sau din ceață. E un cântec bizar, îndepărtat și fantomatic, înalt și răsunător de parcă ar fi scos de patru diapazoane ce răsună din adâncul stâncilor. Am senzația că pietrele cântă doar pentru mine.

Uneori, le șoptesc, ca și cum aş rosti o rugăciune păgână. Îmi aduc aminte că am făcut asta și în seara zilei în

care Magda s-a bătut. În timp ce desenam cele patru forme rotunjite de ploaie ale pietrelor și fâșiile de nori negri de deasupra lor, le rugam să-i protejeze pe Mutti, tata și pe fraiera și morocânoasa de soră-mea.

Întotdeauna am avut impresia că Fiicele protejau Castelul cumva și chiar cred că fac asta, dar acum știu că e ceva mai mult de atât. Această formă de magie ancestrală nu mai ascultă de ceva sau de cineva. Are propriile-i legi. Este rece și obscură ca un zeu antic.

2

După doar câteva zile de la bătaia în care fusese implicată Mags, tata a primit un ordin foarte ciudat din partea guvernului. Trebuia să vopsim Castelul în verde.

L-am vopsit toți împreună. Gălețile cu vopsea verde urcau și coborau pe scripeți, iar eu am fost lăsată să vopsesc pervazurile de la parter, ajutându-mă de scară. Era mult mai bine că nu le vopseam în alb, pentru că dacă stropeam iarba cu vopsea nu conta prea mult, abia se observa. Mags a vopsit partea cea mai de sus a farului, acoperișul rotund. A escaladat cea mai înaltă parte a turnului folosind o frânghie, ca un alpinist pe munți, ținându-și pensula în buzunarul din spate al pantalonilor. Trei zile ne-a luat să zugrăvim Castelul și, cu cât ne apropiam de final, cu atât arăta mai ciudat. Nu mă puteam obișnui deloc cu vopseaua de culoare verde-marونیu, era o culoare total nepotrivită pentru un far.

– E camuflaj, a zis tata. Pentru a fi mai greu de reperat din cer. Nu ne dorim să fie bombardat farul, nu-i așa?